

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Per Hækkerup: Den internationale situation udgør som sædvanlig et broget billede. Det rummer både opmuntrende og mindre glædelige træk.

Forhandlingerne i Paris mellem USA og Nordvietnam må hilses med tilfredshed. Man må ikke lade sig skuffe af, at de har et langsomt forløb. Vi oplevede noget tilsvarende med Koreaforhandlingerne, der dog endte med at bringe krigen til standsning. Men at standpunkterne står hårdt mod hinanden under drøftelserne i Paris, lader sig ikke skjule, så overdreven optimisme er næppe på sin plads. Udenrigsministeren gjorde i går som svar på et spørgsmål rede for, at det danske synspunkt var uforandret, og heri ligger jo også, at vi mener, at den amerikanske regering burde omgående acceptere, at et totalt bombestop for hele Nordvietnam blev virkeliggjort. Der er næppe tvivl om, at dette ville afgørende bidrage til forhandlingernes noget hurtigere og gunstige forløb.

Mindre tilfredsstillende forløber udviklingen i Den nære Orient, hvor parterne ikke er kommet hinanden nærmere. Det eneste lyspunkt er, at FNs mæglingsbestræbelser fortsættes, og man kan kun ønske ambassadør Jarring alt muligt held i hans bestræbelser.

Her i Europa har vi oplevet en særdeles interessant udvikling. Liberaliseringen i Tjcekoslovakiet går sin gang. At denne har fremkaldt uro i Sovjetunionen og visse af de østeuropæiske lande kan vel ikke undre. Hidtil er det lykkedes den nye partiledelse i det tjcekoslovakiske kommunistparti at holde sig og landet uden for de to skær, der i Ungarn førte til tragedien i 1956. Man har ikke brudt med Warszawa-pagten, men fastholdt alliancen med Sovjetunionen. Og man har ikke tilladt oprettelsen af frie, selvstændige partier, især ikke et frit social-

demokrati, der kunne true det kommunistiske partis magtstilling.

Det sidste par ugers udvikling i Frankrig må påkalde vor allermest levende interesse. Oprøret mod det autoritære gaullistiske vælde har antaget voldsomme former og vist en overvældende kraft. Det skyldes ikke ønsket om at ændre de Gaulles nationalistiske udenrigspolitik, men udviklingen kan i høj grad ændre grundlaget for Frankrigs hidtidige magtposition i Europa. Opstanden er en protest mod urimelige sociale og økonomiske forhold for lønmodtagerne og mod forældede uddannelsesvilkår ved universiteter og højere læreanstalter. Den voldsomme og af og til blodige eksplosion vendt mod 10 års reaktionært styre virker stærkt. Om det lykkes de Gaülles at besværges stormen, turde være et åbent spørgsmål. Foreløbig har han måttet erkende sit nederlag så vidt, at han har lovet vidtgående reformer, hvis man vil bekræfte hans personlige stilling som præsident.

Jeg har ikke mange ord at sige om regeringens udenrigspolitik. Regeringen har talt om, at der skulle foretages en samlet undersøgelse og vurdering af Danmarks udenrigspolitiske, herunder sikkerhedspolitiske stilling, og jeg vil gerne spørge: er det en virksomhed, regeringen vil udfolde i samarbejde med folketinget, eller skal den holdes inden for regeringen og først meddeles tinget, når regeringen har draget sine konklusioner?

Jeg skal forbigå markedsproblemerne og de nordiske samarbejdsproblemer, dem har vi nylig drøftet her i tinget. Men jeg har lyst til at sige et enkelt generelt ord til udenrigsministeren. Jeg forstår godt, at ministeren skal have tid til at sætte sig ind i sit store sagsområde, men ud fra vore erfaringer i de første fire måneder under den nuværende regering, og som udviklingen er i Europa, håber jeg ikke, udenrigsministerens holdning er udtryk for en beslutning i regeringen om at følge en vis tidligere periodes linje i dansk udenrigs-